

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 85.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392302224/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

skulde dø tidlig? Han gøs og så ud til Havens grønne Træer, mellem hvis tætte Løvværk han kunde skimte Fjordens blå Felter. Nej, nej, han vilde ikke dø, der var dog allfor skønt her nede på Jorden — og hvor turde han desuden komme til Alf og Anton, han, som havde været dem så troløs en Ven?

Ja, for han måtte elske Sigurd, det kunde ikke være andet; det nyttede ikke at dølge det Dag for Dag fik han hans kærere, mens de døde glemtes mer og mere. Men hvad var det, han helt fra først af havde måttet elske så højt hos sin nye Ven, at han derover ganske glemte de gamle? Ja, det var det frygtelige, det var just det, han allermindst havde Lov til at elske —: hans Sundhed, hans Styrke, hans sorgløse Glæde over Livet — alt det, som så uretfærdigt var blevet Alf og Anton berøvet, det, der var som en evig Spot over deres tidlige Grave! Når Sigurd lo sin høje, triumferende Latter, når han strakte Armene ud fra sig i spænstig Kraft, mens Livsmodet blinkede i hans solblå Øjne, da slog der som en lys Lue af Jubel ud fra Tues eget Hjærte, da bruste hans Blod ham i Møde — som det havde brust hin allerførste Gang, han så ham, hvor skøn han var i den pludseligt frembrydende Sol. — Han glemte ikke hin aldrig før hørte Hymne, der vågnede i hans Sjæl, da han så, at det var blevet Sommer — men så — Anton var jo død, omkommet i den samme Sygdom, hvorfra han nu rejste sig til Livet, og i Steden for i Skam at dølge sit eget Livs Uretfærdighed, rakte han grådigt efter mere — o! han begreb ikke sig selv, men med voxende Angst fornåm han, hvorledes Sigurds muntre Glæde over, at han levede og var skøn og stærk, gav Genlyd hos ham, bragte noget til at røre sig derinde og banke på, som Bækkene banke mod Våren under Isens Dække. Men han turde ikke høre denne Banken, turde ikke lade dette indestængte